तदानीं प्रायश्चित्तं विधत्ते। "रेतो वा एतस्य हितं न प्रजायते [२] ॥ यस्याग्निहोत्रमहुतꣳ सूर्य्योऽभ्युदेति। यद्यन्ते स्यात्। उन्नीय प्राङुदाद्रवेत्। स उपसाद्यातमितोरासीत्। स यदा तास्येत्। अथ भूःस्वाहेति जुहुयात्। प्रजापतेर्वै भूतः। तमेवोपासरत्। स एवैनं तत उन्नयति। नार्त्तिमार्च्छति यजमानः" [३] इति ॥ अनुदितहोमं प्रक्रम्यानुतिष्ठतो यस्य यजमानस्याग्निहोत्रमहुतमेवाभिलक्ष्य सूर्य्य उदेति। एतस्य गर्भाशये निषिक्तमपि रेतो न प्रजामुत्पादयति। तदानीं यदि यजमानोऽन्ते स्यात्। ग्रामान्तरमगत्वा समीपे तिष्ठेत्। तदानीं स्वयमेव हविरुन्नीय प्राङ्मुखमाहवनीयं प्रति उद्धृतहविष्क आद्रवेत्। आगच्छेत्। स यजमान आहवनीयसमीपे हविरुपसाद्य स्वयं श्रमपर्य्यन्तं निरुद्धश्वासस्तिष्ठेत्। यदा श्रान्तो भवति तदा निरोधं परित्यज्य भूःस्वाहेति मन्त्रेण जुहुयात्। प्रजापतिर्भूतो नित्यसिद्ध इति तन्मन्त्रगतस्य भूतशब्दस्यार्थः। अतस्तेन मन्त्रेण तमेव प्रजापतिं प्राप्तवान् भवति। स एव प्रजापतिरेनं यजमानम्। ततः कालापराधदोषादुद्धृत्य सगुणं कर्म्म प्रापयति। यजमानो विनाशं न प्राप्नोति ॥

इति श्रीसायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके नवमोऽनुवाकः ॥ ॥ ९ ॥